

Biblioteka
SVILA I SATEN

Urednik
Borislav Pantić

Naslov originala
Federico Moccia
“Tu sei ossessione”

Tu sei ossessione © by Federico Moccia, 2015 By Agreement with
Pontas Literary & Film Agency

Copyright © 2016 za srpsko izdanje Čarobna knjiga

ISBN 978-86-7702-462-8

Nijedan deo ove publikacije, kao ni publikacija u celini, ne sme se reprodukovati, umnožavati, preštapavati niti u bilo kojoj drugoj formi i bilo kojim drugim sredstvom prenositi ili distribuirati bez odobrenja izdavača. Sva prava za objavljivanje ove knjige zadržavaju autor i izdavač prema odredbama Zakona o autorskim pravima.

Čarobna knjiga
Beograd 2016.

Federiko Moća
Ti si opsesija

Prevela sa italijanskog
Biljana Janković

**Čarobna
knjiga**

*Zaljubljenima
i lepoti njihovih poljubaca.
I onima koji ljubav traže...*

Ako je nesrećan zaljubljeni što priziva
poljupce kojima ne zna ukus, hiljadu je puta
nesretniji onaj koji je ovaj ukus tek osetio, a
potom mu je uskraćen.

Italo Kalvino, *Nepostojeći vitez*

Voleo ju je zbog nje same, zbog onoga
što je kao žena predstavljala, zbog njenih
hirova, mladosti, narodske prostodušnosti,
prepredenosti, bestidnosti, drskosti, slobode,
nedokučivosti.

Dino Bucati, *Jedna ljubav*

Posmatram je, ona mi se smeši, zatvara oči i jezikom prelazi preko usana, lagano, kao da joj nije bilo dovoljno. Ponovo se osmehne, a ja se kao glupak pokrivam čaršavom. Još uvek je želim.

Zatim otvara oči, gleda me i bez reči povlači čaršav, celog ga onako hirovita vuče. Uvija ga i baca ga među jastuke. I tako ostajemo goli, u krevetu, isprepletanih nogu, jedno nasuprot drugom.

„Ovde smo a da ne znamo ništa o sebi, ovde smo samo da se volimo.“

Kaže to bez imalo sumnje, bez pitanja, kao tvrdnju u kojoj nema mesta za poraz ili žalost. Ukratko, ništa ne očekuje od mene. Čak ni neku prijatnu rečenicu, neku od koje zablistaju oči, ukradenu od Šekspira, ili, još lakše, od Prevera, ili koju sam jednostavno ja izmislio.

Pruž a ruku i počinje da me miluje, netremice me gledajući u oči, i to radi zabavljajući se, ali bez smeška, kao da želi da me dovede u nepriliku. I uspeva u tome, moram priznati. Pokušam i ja da pružim ruku, ali je ona iznenada zaustavlja.

„Zašto?“, pitam.

„Zato što tako hoću.“

I to me još više uzbuđuje. Zatvaram oči, prisećam se onoga što se desilo pre nekoliko trenutaka. Ne znam da li je zaista bilo tako lepo, kao da te ponekad seks i više uzbuđuje kad ga se prisećaš. Osećam, ipak, da mi nije dovoljno, želim da

oslobodim ruku, želim da je dodirnem, a ona se još više oslanja na moju ruku, svom svojom težinom, kako se ne bih pomerio. Vidim da je odlučna, rešena, grudi joj se lagano njišu u hipnotišućoj igri dok nastavlja da me miluje – gore, dole, sve brže, kao da...

„Dovani, šta radiš? Sto je postavljen. Dolaziš li?“

Moja supruga se pojavljuje na vratima i radoznalo me gleda.

„Već treći put te zovem.“

„Tako je, izvini...“

„Nemoj mi reći da me nisi čuo, jer bi te onda trebalo poslati kod ušnog.“

„Naravno da sam te čuo!“

„Eto, bravo.“ Počinje da se smeje. „Ne znam da li to kažeš samo da bi izbegao odlazak kod lekara ili...“

„Ne, ljubavi, ne, čuo sam te“, ponavljam dok joj prilazim i kradem joj poljubac. Ponovo mislim na Silviju, glavnu junakinju knjige, i na sve ono što se maločas desilo. Onda sedam za sto.

„Kakva je?“ Okrenuta je leđima dok me to pita, mešajući pastu na šporetu.

„Knjiga?“

„Pa naravno, a šta drugo?“

Osmehnem se u sebi. „Možda si htela da znaš šta mislim o mirisu paste.“

„Budalo... Stvarno se trudim, ali nisam sigurna da će ispasti nešto.“

„Zašto? Zar pre neko veče nije bila dobra? Bila je odlična.“

Odmahuje. „S tobom se nikad ništa ne zna: kažeš mi da je pasta dobra, da je meso koje sam pre neki dan probala da

spremim bilo odlično, kako mi svaka haljina stoji dobro, da je šminka savršena... Za nešto sigurno lažeš.“

„Tačno... Pasta je pre neko veče bila bljutava.“

Okrene se i ošine me pogledom.

„Stvarno!“, pokušam da je uverim.

Spušta posudu s pastom na sredinu stola podižući obrvu.

„Pa naravno, tako će izgledati da mi govoriš istinu. Lukav si ti. Ko zna kakve mi samo laži pričaš!“

Hteo bih da kažem nijednu, ali svestan sam da bih mogao pogoršati situaciju. Tako oćutim i krenem da sipam pastu u tanjir, ali me ona skoro odmah zaustavi pruženom rukom. „Meni je dosta. Dakle, kako ide knjiga?“

„Nadam se dobro, još nisam stekao predstavu.“

„A glavna junakinja, kakva je? Opiši mi je.“

„Jesi li ljubomorna?“

Jede ne gledajući me. „Da li bi trebalo da budem?“

„Ne.“

I nadam se da zaista veruje u to. Počinjem da joj pričam o romanu i, dok to radim, ne znam zašto, ali pojavljuju se sećanja. Ona i ja u najrazlićitijim trenucima: prvi put kad sam je video, potom jedno veče kod prijatelja u kući na večeri, predivan odmor na brazilskoj obali... Kako je ćudan naš um, s vremena na vreme odluta za svoj račun bez ikakvog razloga... Ili to mi ne razumemo njegove putanje.

Ona jede ćutke, s vremena na vreme me pogleda, nasmeši se i sluša. Klima glavom dok joj opisujem neke scene za koje još nisam siguran da bih video kakav će utisak ostaviti na nju.

Ali dok govorim, kao da sebe posmatram spolja, kako sedim za ovim stolom, pred ovim tanjirom paste karbonara,

uz to odlične. Zovem se Đovani Manijeri, pisac sam, postigao sam veliki uspeh poslednjim dvema knjigama. Moja supruga se zove Monika, mlađa je od mene, voli fotografiju, voli da crta, ali pre svega voli Asiju, našu devojčicu od nepune dve godine.

I baš u tom trenutku, dok joj pričam o knjizi koju pišem, kao da se osetila zvanično pozvanom, Asija se pojavljuje na kuhinjskom pragu brbljajući ko zna šta i ko zna kome onim svojim veselim glasićem. Moniki se pojavljuje blag izraz, jer je očarana njenom nežnošću.

„Pogledaj kako je smešna, gledaj sad kad hoda spuštene glave!“

Asija trči, pa stane, namrgodi se, pa se nasmeje, stalno se šali i zabavlja praveći razne grimase.

Monika spusti noge s prečage stolice i uzme je u naručje. Asija mi se radosno nasmeši iz maminog krila i odmah joj nešto ukrade iz tanjira. Monika pazi da to budu mali zalogaji. A onda, ne gledajući me, ponovo počne da priča o knjizi.

„Sviđa mi se, čini mi se da je lepa. Ali ta Silvija, kakva je?“

I počnem da joj pripovedam sve ono što sam odlučio o junakinji: da je živela u inostranstvu, da joj otac nikad nije bio kod kuće i da je imao mnogo žena s kojima je varao svoju suprugu, kao i da se možda zbog toga Silvija sada plaši ozbiljne veze, da se opusti, da se potpuno prepusti. Oblači se na nezamislive načine, kao da ne želi da se do kraja otkrije: ukratko, žena u stalnoj meni.

„Čini se da je dobro poznaješ, znaš toliko toga o njoj.“

Monika ustane, uzme svoj prazan tanjir i ispere ga na brzinu u sudoperi. I tada, dok je okrenuta leđima, postavi mi to poslednje pitanje.

„A je l' te to neko nadahnuo? Zato što izgleda kao neka žena koju si nedavno upoznao. Neka o kojoj znaš nešto, ali ne sve...“ Onda se okrene i radozvalo me pogleda, kao da je doživela otkrovenje. „Jesi li upoznao nekoga skoro?“

Ne gubim vreme pri odgovoru. Ne želim da izgledam neodlučno, ali ni previše užurbano.

„Ne. Želeo sam da stvorim složenu ženu koja poseduje ono nešto privlačno i tajanstveno.“

Onda se dignem i odnesem joj i svoj tanjir. Ona ga uzme gledajući netremice sa upitnim izrazom. „Zaista... Nisam nikoga upoznao“, ponavljam.

Osmehne se i počne da ispira i moj tanjir.

„Asija, dođi...“, onda kaže i zatvori česmu, ostavljajući posao nedovršen.

Odlazim s najvećom mogućom lakoćom, kao vedar čovek, zadovoljan, ostvaren. Uvek sam zamišljao da je život sa ženom ovakav: lepota jednostavnosti. Ali i punoća, trenuci u kojima ne želiš ništa drugo, tako retki za svakog, čak i za onog ko u životu ima mnogo.

Jedno veče bio sam na večeri posle malog fudbala: sve muškarci, a između ostalih i moja dva prijatelja – Luka i Filipo. Luka je već neko vreme oženjen, a Filipo stalno menja žene. Časkali smo, pokušavajući da ubedimo Filipa u prednosti života udvoje, u mogućnost da izgradi neku vezu, da ima jednu ženu, zauvek. Sve dok Luka, kao da želi da zaključí ceo razgovor, nije presudio: „U svakom slučaju, ja svoju ženu nikad ne bih napustio, ko bi mi inače kuvao kafu?“

Na to smo obojica prasnuli u smeh i još uvek se ponekad nasmejemo. Čak i kad Filipo i ja pozovemo Luku, uvek ga upitamo: „Šta radiš? Izlaziš s plantaže? Hoćeš da se promovamo

okolo?“ Ali te večeri, vraćajući se kući i razmišljajući ponovo o tome, sve to mi se učinilo tužno i omalovažavajuće. Znači, to je supruga? Neka tamo što ti kuva kafu?

Eto, sedim na fotelji i smešim se Moniki izdaleka. Ona me pogleda i nastavi da se igra sa Asijom. Izgleda spokojna. I kao da ću joj svojim pogledom i osmehom potvrditi, kao da moja prividna sreća može učiniti moj odgovor verodostojnijim: „Zaista... Nisam nikoga upoznao.“ Uzmem novine i nasumice ih otvorim, praveći se da čitam i da me zanima ko zna koja vest.

Ne znam zašto, ali svaki muškarac uvek misli da je njegova laž otkrivena i iz nekog razloga već oprostena.

Da, slagao sam, ali stvarno ne bih znao kako da joj objasnim sve ono što mi se dogodilo u poslednjih nekoliko dana.

Zatvorim novine i sednem na krevet da se poigram sa Asijom. Monika završava sređivanje kuhinje. Ovo je naš trenutak: tata i njegova devojčica.

Asija uspe da se popne na nizak drveni stočić prekoputa kreveta. Obori glavu, izgovori „oooo“ i na kraju se baci. Tako, bez straha, skoči uprazno, sa stočića ka meni, u jednom ludačkom letu, kako bi sletela u moje naručje. Ne uspevam na vreme da je poljubim, već se oslobodila. I ostanem da je posmatram. Tako malu, tako nekaku, već tako neverovatno buntovnu.

Sad se okreće i gleda me. Njene oči, osmeh koji kriju, tako direktan, tako lep. Dete ima savršen osmeh – ne može da ima naprsline zato što poznaje samo radost. Vraćam se unazad u vremenu. Kad sam poslednji put bio radostan?

Sasvim sigurno kad se ona rodila, odgovaram sam sebi, kad sam je prvi put stegao u naručju, neizmerno malu, još uvek zatvorenih očiju, nesvesnu zvukova, svetlosti, mirisa sveta.

Postoje neke stvari koje ti se dese u životu i koje više nećeš zaboraviti. Barem je to tako za pisca: vraćaju se u svest jače no ikad, zato što je to verovatno navika da stavljaš na stranu nešto što bi ti jednog dana moglo koristiti, što bi možda poželeo da iskoristiš u priči. Ali ko zna, možda to važi za sve.

U svakom slučaju, uvek sam se pitao da li istu nežnost osećaju i ljudi koji su manje obrazovani, oni čudni tipovi, rasisti, ili oni koji se prave da tolerišu levicu, oni koje moj prijatelj Filipo,

desničar, zove „ešarpice“, zato što stavljaju ešarpe i kad je hladno i kad je toplo, kao da je to znak raspoznavanja.

U svakom slučaju, znam ono što ja osećam.

I poslednji put sam zaista bio srećan onda kad sam prvi put stegao Asiju u naručju.

Sad se sama igra, izgleda tako zaokupljena, pokušava da ugura papirne lutkice u džepiće neke male knjige. Kosa joj pada na lice, sem jednog smešnog čuperka skupljenog ljubičastom gumicom. Ona je duvajući sklanja, rvući se s tim malim, ili za nju velikim, teškoćama. Taj pokret je na neverovatan način čini tako sličnom svojoj majci.

S velike vremenske distance pokušavam ponovo da otkrijem šta me je to kod Monike tako pogodilo prvi put kad sam je video. Evo, čini mi se kao da je bilo juče, pričala je na kiši s nekom devojkom višom od sebe. Imala je na sebi šuškvu jaknu s kapuljačom koju je navukla da joj štiti glavu, a drugarica ju je ćutke slušala, dok je ona gestikulirala i pričala, pričala, vodeći ko zna kakvu bitku na univerzitetu... Ili je možda pričala o nekom mladiću. Objašnjavala je svojoj drugarici kako bi trebalo da se ponaša. Ili je pričala nešto svoje, ne znam, nisam dobro čuo, znam samo da me je pogodilo.

I tako shvatim da netremice posmatram Moniku. Lepota jedne žene nalazi se u njenim nesavršenostima, onim koje je čine jedinstvenom; i u njih se, skoro i ne znajući, zaljubljuješ.

Sad se naginje, stavlja poslednji tanjir u mašinu za pranje sudova, onda zatvara vrata i pušta je u rad. Na kraju se digne i popravi kosu, baš kao što je to malopre uradila Asija. Smešim se i nastavljam da je gledam u polumraku kuhinje. Pitam se da li je volim. Da li je i dalje volim nakon svih ovih godina?

Pre nekoliko dana gledali smo jedan francuski film, *Ljubav traje tri godine*, u kome se u jednom trenutku kaže: „Evo jednog savršeno jednostavnog testa da saznate da li ste zaljubljeni: ako tokom četiri ili pet sati bez nje osećate nedostatak, niste zaljubljeni... Da jeste, deset minuta razdvojenosti bilo bi dovoljno da vam učini život apsolutno nepodnošljivim.“

Moniki se film nije dopao.

„Nije me razveselio“, rekla je dižući se s kreveta. „Rastužio me je. Francuzi su dobri u tome da te rastuže, malo manje da te razvesele. Uostalom, i ti si jednom rekao: 'Da nekoga rasplačeš – ne treba ništa, da ga nasmeješ – e, to je zaista teško.'“

Onda je otišla u sobu, tako, zatvarajući vrata za sobom.

A meni se film svideo, oraspoložio me je, nisam smatrao da je tužan, samo istinit. Dva junaka kreću s prevelikim očekivanjima, sa idejom savršene ljubavi, ali koja ne poznaje duge razdaljine, koja kreće neverovatnim skokom, kao atletičar koji je spreman da sprži sto metara, ne razmišljajući da se upisao na dug maraton i da mu nedostaju još četrdeset dva kilometra. Eto, to je ljubav, jedan dug maraton koji se mora istrčati udvoje.

Ljubav traje samo tri godine? Mnogo više, rekao bih Francuzima. Ali sada ja imam drugo pitanje: da li se mogu istovremeno voleti dve žene?

Tog dana kad sam upoznao Moniku, samo smo pričali.

Bili smo na nekoj žurki. Čim sam primetio da je ostala sama, prišao sam joj. Bila je okrenuta leđima, sipala je sebi piće.

„Čini mi se da je toplo“, rekao sam joj. Bilo je to vino, *šardone gzavije rože*, još se sećam. Zatim sam dodao: „Ali mi se čini i da je dobro.“

Ona se nasmešila i čak je, i ne okrenuvši se, ne pogledavši s kim ima posla, ne otkrivajući da li joj se sviđa čovek koji joj se obratio, jednostavno rekla: „Meni se čini da i ti hoćeš malo.“

Tada se okrenula i počela da sipa *šardone* u onu praznu čašu, nepomičnu u vazduhu, i tek kad je napunila polovinu, podigla je pogled i naciljala moje oči. Eto, tu sam se zaljubio, pre nego što sam okusio to vino.

„Je l' istina da je dobro?“

„Da, i nije ni tako toplo. Savršeno je“, odgovorila je.

A ja sam pomislio: „*Ti* si savršena“, ali nisam to rekao, iako verujem da je ona to shvatila, ili je možda želela da čuje kako joj to kažem.

Hteo bih sada da je to pitam. Ali izgledalo bi da sam lud: „Monika, sećaš li se kad smo se videli prvi put, kad smo pili *šardone* u onoj maloj kući u prizemlju u ulici Đuoki Istmiči? Šta si želela da ti kažem? Da si savršena kao to vino?“

Možda bi me ćutke pogledala, možda bi se zabrinula, sigurno bi pomislila da sam lud. Ne želim da se to desi. Želeo bih da Monika bude vedra, kao što je to bila onog dana koji mi se neizbrisivo urezao u sećanje.

Zaista, ima stvari koje je vreme zamaglilo ili upravo prekrilo velom i trenutaka koji se, naprotiv, vraćaju na površinu neverovatno jasno i bistro – i to ne zato što su lepši, bar ne uvek, već zato što imaju neki svoj razlog. Kao ovaj.

Ležali smo na plaži jednog julskog jutra. Sunce još uvek nije bilo visoko na nebu i bistra i hladna voda Sardinije pljuskala je obalu lagano, ritmično i meko, kao disanje deteta koje je upravo zaspalo. Bio sam udubljen u čitanje *Sto godina samoće* Gabrijele Garsije Markesa.

Iznenada sam počeo da joj čitam jedan deo koji me je pogodio, za koji sam smatrao da je jedinstvene lepote zbog načina na koji je Markes kroz reči uspeo da učini skoro opipljivom atmosferu svog sela, boje prirode, izgled ljudi. Čitao sam neprekidno, pazeći na interpunkciju i pauze, pokušavajući da dam tačnu intonaciju, da ukažem poštovanje svakom leksičkom izboru prevoda. I kad sam se, na kraju tog pasusa, zaustavio da ponovo udahnem – tolika je bila strast koju sam uložio – pogledao sam je.

„Monika... Moni...“

A ona je bila tamo, okrenuta na bok, zatvorenih očiju i tek malo otvorenih usta, s kosom rasutom po njima. Lagano je disala, usnula pod tim prvim suncem, u laganom njihanju talasa, već tako privlačno pocrnela. Onda sam se nasmešio i približio joj se. Bila je kao prekrivena nekim laganim velom meda, boje ćilibara, prelepa, jedna mala mrlja boje bele kafe isticala joj se na levoj butini svojom tamnijom bojom; još uvek se sećam njenog kostima, belog s nekim dezenom jarkoplave boje i s ponekim crvenim naborom. Eto, tu sliku i taj trenutak nikad neću zaboraviti, kao što se sećam i večeri prvih dana leta kad smo počeli da se zabavljamo. Sećam se kako sam je čekao

ispred zgrade i onda je, na kraju, ona izašla na glavni ulaz i video sam je kako korača da bi došla da male kapije. Smešila se na neki tako naročit način: širokim, velikim osmehom, skoro preteranim – odraz sreće koju je osećala što me vidi. Ja sam ćutke stajao, u potpunosti uživajući u tom trenutku. Sve je bilo savršeno, nisam imao misli, niti ostatke prethodnih veza koje je trebalo srediti. Bio sam slobodan, sav sam bio za nju.

Sećam se da sam primetio kako na nogama ima crvene platnene cipele koje sam joj poklonio za rođendan, obula ih je možda da me razveseli – i uspela je u tome. I tako, kad sam otvorio kapiju, poljubio sam je, bez reči smo se pešice udaljili i nakon nekoliko metara naše ruke su se potražile i, nagonski, pronašle. Kao da je to nešto najprirodnije, kao da nije moglo biti nikako drugačije. Eto, onog što se kasnije dogodilo se ne sećam, i to ne zato što sam želeo da zaboravim ili zato što nije bilo lepo ili dovoljno snažno, već jednostavno zato što ga moje sećanje nije sačuvalo. Kao da smo, nakon što smo spojili ruke, nestali. Zaista, bilo kakav pokušaj da se prisetim nastavka tog trenutka ne vodi ničemu, pa ipak znam da mora da je bilo nešto prijatno, zabavno, kao što je, uostalom, sve i bilo u to vreme.

Nikad joj to ne bih priznao, ali se na isti način ne sećam prvog puta kad smo vodili ljubav: gde smo bili, šta se desilo, šta smo posle toga radili, kako je bilo. Preko nekih stvari Monika bi bila spremna da pređe sa izvesnom lakoćom, ali preko te moje zaboravnosti ne, zato što su žene za neke stvari neumoljive.

Ali mogao bih joj reći da se sećam još jednog predivnog trenutka. Bili smo u nekoj maloj hotelskoj sobi s predivnim pogledom na luku u Anciju, a ja sam poneo sa sobom mali

MP3 čitač na koji sam narezao jednu pesmu za koju sam želeo da postane „naša“ muzika od te večeri: *Advertising Space* od Robija Viliijamsa. Vodili smo ljubav baš na njene taktove i onda smo ostali sa otvorenim prozorom, ugašenim svetlom, opruženi nagi na krevetu, dok nas je milovao noćni vetar. Ponovo sam pustio pesmu. Zavesa se lagano pokretala, a naše noge su još uvek bile isprepletane.

Tu sam shvatio da je ona zaista posebna i da ću od tog trenutka tražiti najprikladnije reči da je zaprosim. Eto, te noći se sećam kao da je bila juče, a sramota, stid, osećanja od onda kad smo se prvi put skinuli, nestali su. I sama pomisao da nemam način da ih povratim, da nisu tu negde, u nekoj staroj zabačenoj videoteci, deo tih trenutaka, čak i crno-beli, za mene je besmislena, skoro razlog za očajanje.

S vremena na vreme zatvorim oči i pokušam da se vratim natrag u vreme, da poređam te daleke dane u niz, ali mi je to naporno i ne uspevam da uđem u trag onom što tražim. Na kraju se unervozim. Jednom sam gledao film, *Čudni dani*, u kome se govori o ljudima koji na glavi nose neku vrstu kapice posute senzorima za registrovanje svega što vide i što prožive kako bi mogli da ga ponovo ožive kad god to žele ili im je potrebno. Kad bi samo zaista postojala... Ali ne mora da znači da jednog dana neće postojati. Stvari iz filmova koje su izgledale kao čista izmišljotina, besmislica i preterivanje kinematografske mašte s vremenom su postale stvarne. Možda ja neću stići da vidim u stvarnost preobražen uređaj iz filma *Čudni dani*, ali možda će moja ćerka Asija uspeti i neće izgubiti više ništa od onoga što je doživela.

„Ljubavi, šta radiš? Hoćeš li doći da spavaš?“

„Ne, hoću još malo da pišem.“

Pričamo izdaleka, iz različitih soba. Ali nakon nekoliko trenutaka čujem korake i evo je, pojavljuje se na vratima.

„Asija je upravo zaspala i ja idem za njom. Možda ću malo čitati. Je l' možeš da mi preporučiš nešto?“

Osmehnem joj se. „Ostavio sam ti na stočiću.“

Onda me ona pogleda. „Sviđa mi se to.“

„Šta?“

„To što me špijuniraš.“ Onda me poljubi. „Sviđa mi se zato što radiš ono što bi mi se svidelo da radiš. Samo kad budeš učinio nešto pogrešno, biće problema...“

„Što će reći, prestaću da te špijuniram.“

Na trenutak počuti kao da želi još nešto da doda, ali se ipak predomisli. Sem ako to nisam ja sam sve izmislio.

„Nemoj da ostaneš dokasno...“

Često mi to kaže, ali čak i kad se probudi kasno noću i vidi da me još nema, nikad mi to ne kaže sutradan. Monika je takva, pored nje se osećam slobodno. Brak, Asija, život koji vodimo, ništa nije želela da menja kod mene, i to je po mom mišljenju najlepší vid ljubavi: dopustiti drugom da uvek i jednostavno bude svoj. Mogu da joj pričam o svakom svom izboru, svakom svom odsustvu, svakoj svojoj tišini. Ili da joj ne pričam. Nikad mi ne proverava mobilni telefon, ne proganja me, želi da imam svoj život i da svaki dan ja budem taj ko odlučuje o tome šta želi. Napisala mi je i rečenicu s tom porukom, rečenicu koja me je osvojila. Kako ono tačno beše?

Ustanem i krenem prema drvenoj komodi; izgleda staro, ali nije. Tu čuvam sve svoje uspomene. Otvaram fioke dok ne nađem kutiju. Sednem na pod. Počnem da vadim pisma, fotografije, razglednice, čestitke. Evo je, napisana rukom. Izvadim je iz koverta, otvorim i brzo prelazim sve dok ne

dođem do rečenice koja me je tako pogodila i još uvek me pogađa.

„Želela bih da me ti izabereš ponovo svakog dana...“

Gledam u te reči s ljubavlju i pred očima mi se pojavljuje Monika, s dužom kosom, u tom prošlom trenutku izgrađenom u vremenu bez vremena, s beskrajnom nežnošću, s poljupcima koji su mogli trajati zauvek. Kad voliš tako jako i snažno, nikad ti nije dovoljno. Bio sam gladan nje, sve je bilo dovedeno do ekstrema, čak i rasprave, koje je ona tako mrzela i koje su je ponekad, srećom retko, dovodile do plača. Ali nikad tako da se vidi. Zatvarala bi se u kupatilo i vraćala se posle nekog vremena.

Jedanput se desilo i izvan kuće. Svađa se izrodila iz neke gluposti: ona je bila umorna, a ja sam, kao glupak, insistirao da nastavimo večer i da nakon pojedene pice odemo u bioskop – i na kraju sam postao i bezobrazan. Ona se u tom trenutku digla kao da se ništa nije desilo.

„Kuda ideš?“

„U toalet.“

Vratila se posle pola sata bez šminke na očima. Ponovo je počela da jede već hladnu picu. Osetio sam krivicu zbog svog glupog egoizma, pa sam stavio ruku na njenu stegnuvši je pre nego što je povuče. A onda sam joj, skoro šapatom, rekao: „Izvini.“

„Zbog čega?“, odgovorila je Monika. Onda sam joj se nasmešio.

Nije želela da zbog nje osetim nelagodnost ili krivicu. Eto, baš smešno, tog trenutka se nisam sećao, sad se pojavio, jednostavno dok sam čitao ovo pismo. Ko zna, možda ću se setiti i nečeg drugog, pomislim, i onda nastavim da ga čitam, ali kad stignem do polovine, osetim kako mi srce preskače.

„Znaš li šta me plaši?“, stoji zapisano. „Da ćeš jednog dana poželeti da se udvaraš nekoj drugoj ženi, da praviš gluposti kao što si radio sa mnom, kad si mi pisao sve one lepe stvari i zasmekavao me. Ali tog dana radićeš to za neku drugu i, ako otkrijem, osećam da ću umreti.“

Zatvorim pismo, savijem ga, stavim ga u kutiju sa ostalim uspomenama i ostavim sve na svom mestu u fioci.

Na koverti je datum od pre sedam godina. Ona je znala onda ono što sam ja uradio pre nedelju dana. I osetim se glupo, jeftino. Slabost muškarca pred sopstvenim narcizmom, onim narcizmom koji čini da svim svojim srcem želiš da se sviđa nekoj nepoznatoj. I iako sam svestan toga, bez imalo snage da se kontrolišem i zaustavim, kao da sam najbudalastiji od svih momčića, odlazim da vidim je li mi dotična nepoznata odgovorila.

Odem do računara i otvorim svoj *Fejsbuk* profil. Ima nekoliko obaveštenja. Nekoliko zahteva za prijateljstvo, nekoliko poziva na razne događaje i nekoliko poruka. Prelazim na brzinu preko njih, prijatelji i ljudi manje ili više korisni ili beskorisni. Ništa, nije mi pisala.

Još jedanput pogledam njen profil. Radoznao sam, ko zna kakav život vodi, gde se zaista nalazi. Dobra je u ovome. Napravila je svoj profil tako da izbegne mogućnost da se sazna suviše o njoj. Nije naznačila gde radi, ako je zaposlena. Ne nalazim naročite smernice čak ni na fotografijama. Kao da želi da se sakrije. Ili da stvori oreol tajne.

Zove se Luna, ali znam da joj to nije pravo ime. Ona ga je izabrala, rekla mi je, onim tonom nekoga ko želi da mi dâ nešto do znanja. Možda je junakinja neke knjige za koju bi trebalo da znam, ili nekog pozorišnog komada, ili filma, slike, fotografije. Ali nisam na njenom profilu pronašao ništa što bi mi pomoglo da shvatim više.

Znam samo da mi se ono što sam osetio svidelo. Bilo je lepo. I pod lepim ne mislim na onu preteranu lepotu, prepotentnu, koja karakteriše neke žene. Već onu tananu sposobnost da uđe u um jednog muškarca, u njegove želje, prohteve, njegove granice i čak u njegovo srce.

Eto, to mi se desilo s Lunom. Jedna žena može biti sve. Jedna žena može biti tvoj osmeh, tvoj razlog za život, tvoja